

Arrest

nr. 291 998 van 17 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 februari 2020 België binnen en verzoekt op 24 februari 2021 om internationale bescherming. Op 30 augustus 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren op X in Eritrea, in de stad Gergef gelegen in zoba Gash Barka nabij de Soedanese grens. U verklaarde de Eritrese nationaliteit te hebben en een moslim van Hedareb

etnie te zijn. In 2005 stuurden uw ouders u als negenjarige samen met uw tante langs moederszijde naar Soedan. Uw moeders kampte immers met gezondheidsproblemen en uw vader was verwickeld in een persoonlijk conflict omdat hij kamelen smokkelde. Uw ouders wilden u in Soedan in veiligheid brengen. Ook wilden uw ouders ervoor zorgen dat u later niet de militaire dienst zou moeten doen. Met hulp van een smokkelaar staken u en uw tante in 2005 de grens naar Soedan over. Uw ouders en uw broer bleven achter in Eritrea, Gergef. U en uw tante verbleven in het vluchtelingenkamp Shegerab en later verhuisden jullie naar de souk, een buitenwijk van het kamp.

Uw tante leerde in kamp Shegerab een Soedanese man kennen die al twee echtgenotes had. Ze huwde met hem en werd zijn derde vrouw. Haar man, dus uw stiefvader, was steeds goed voor u en u werd zijn rechterhand bij zijn werk. Uw stiefvader bezat landbouwgronden in vluchtelingenkamp Um Gargour en u mocht toezicht uitoefenen over zijn arbeiders en mee zorg dragen voor zijn tractoren. Het werk verliep goed, maar uiteindelijk ontstond een dispuut met één van uw stiefbroers waardoor u de familie moest verlaten. U had immers gezien hoe één van uw stiefbroers, die tevens drugsverslaafd was en regelmatig geld stal van de familie, 's nachts vee had gestolen en weggevlucht was. Toen u dit meldde aan uw stiefvader was deze laatste erg teleurgesteld, maar hij geloofde u wel. De moeder van de weggevluchte zoon was erg boos op u en uiteindelijk zag u zich ook genoodzaakt de familie te verlaten. In 2014 trok u samen met een vriend naar Khartoum waar u negen maanden samen met andere vluchtelingen in een huis verbleef. U deed er verschillende jobs maar wegens problemen met de politie besloot u Soedan te verlaten.

In 2015 reisde u naar Libië waar u twee jaar verbleef. In juli 2017 stak u de Middellandse Zee over en kwam u toe in Italië. Vervolgens reisde u via Frankrijk naar Duitsland waar op 2 oktober 2017 uw vingerafdrukken genomen werden en u op 17 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 3 juli 2018 werd uw verzoek afgewezen omdat de Duitse asielinstanties geen geloof hechtten aan uw Eritrese herkomst en nationaliteit. Op 14 april 2020 werd het beroep dat u tegen de beslissing had aangetekend eveneens verworpen. In mei 2019 vertrok u uit Duitsland en reisde u naar Frankrijk. U verbleef 5 à 6 maanden in Calais en hoopte van daaruit naar het Verenigd Koninkrijk te kunnen reizen. Uiteindelijk besloot u in september 2019 naar België te reizen. U diende hier op 24 februari 2021 uw verzoek om nationale bescherming in bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u als kind door uw ouders weggestuurd werd uit Eritrea omdat uw moeder ziek was, omdat uw vader persoonlijke problemen kende in Eritrea, en om te vermijden dat u later militaire dienst zou moeten lopen. Bij terugkeer naar Eritrea vreest u de militaire dienstplicht. Na grondig onderzoek van uw asielrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan uw beweerde oorspronkelijke herkomst uit Eritrea en Eritrese nationaliteit, en dit op basis van onderstaande redenen.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt

niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96). In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissarisgeneraal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Ten eerste legde u ernstig tegenstrijdige verklaringen af over uw tante die u had meegenomen naar Soedan. Zo vermeldde u in uw interview bij de Duitse asielinstanties dat uw tante in 2010 overleden was. U vermeldde dit tot twee keer toe in uw interview (zie interview Duitsland toegevoegd aan uw administratief dossier, vraag 8, p.4 + vraag 13, p.5). Daarentegen bleek uit uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS dat uw tante nog steeds in leven is en dat u ook na uw vertrek uit Soedan nog contact met haar had (CGVS p.3 en p.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u dat dit niet klopte en herhaalde u dat uw tante nog in leven is en in Shegerab woont (CGVS p.12). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen in uw Duitse asielinterview kan de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet zomaar verschonen.

Ten tweede werden tegenstrijdigheden vastgesteld binnen uw verklaringen over de periode van uw vertrek uit Eritrea. Zo vertelde u tijdens uw Duitse asielinterview dat uw tante u in 2000 meenam van Eritrea naar Soedan en dat u toen vier jaar oud was. U herhaalde dit tot vier keer toe doorheen dit interview (zie interview Duitsland, vraag 1, p.2 + vraag 4, p.2 + vraag 5, p.3 + vraag 7, p.3). Ongeveer in lijn met deze verklaringen stelde u bij DVZ dat u op vijfjarige leeftijd naar Soedan vertrokken was (verklaring DVZ, rubrieken 10 en 32). Maar bij het CGVS legde u hier plots andere verklaringen over af: uw tante zou u verteld hebben dat jullie in 2005 naar Soedan vertrokken, waarbij u uw vertrek opeens vijf jaar verder in de tijd situeert (CGVS p.3-4). U zou dan negen jaar oud geweest zijn en geen vier of vijf jaar oud. Hoewel u nog steeds een jong kind zou zijn geweest ten tijde van uw beweerde vertrek, dient wel gewezen te worden op het fundamentele verschil in beleving en herinneringen van een kind van vier of vijf jaar oud en een kind van negen jaar oud. Dat u geen eenduidige verklaringen kon afleggen over hoe oud u min of meer was ten tijde van uw definitieve vertrek van bij uw ouders en uit uw herkomstland, tast de aannemelijkheid van uw verklaringen ernstig aan.

Ten derde legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw vader in Eritrea. Zo had u in uw interview bij de Duitse asielinstanties verklaard dat uw vader in Eritrea in de gevangenis zat omdat hij een tegenstander van het politieke regime was. Uw tante zou u dit verteld hebben (zie interview Duitsland, vraag 4, p.3 + vraag 8, p.4 + vraag 13, p.5-6). Bij het CGVS vertelde u echter iets anders over de situatie van uw vader in Eritrea. Gevraagd of uw vader ooit problemen had gekend in Eritrea zei u dat uw vader smokkelaar was en zich daardoor niet kon vestigen in Eritrea. Hij zou een conflict hebben gehad wegens zijn handel in

kamelen (CGVS p.16-17 en p.6). U repte aldus met geen woord over een eventuele arrestatie en detentie van uw vader, of over diens politieke overtuigingen. Toen u vervolgens uitdrukkelijk gevraagd werd of uw vader ooit gearresteerd was, zei u dat u het niet wist (CGVS p.17). Geconfronteerd met uw verklaringen over uw vader uit uw Duitse asielinterview, zei u dat u zo iets niet gezegd had en dat de tolk u toen niet verstond omdat jullie een ander accent hadden. Uit uw Duitse interview bleek inderdaad dat er af en toe verwarring leek te zijn met de tolk, die aangaf dat u naast het Arabisch ook Engelstalige woorden moest gebruiken om u uit te drukken (zie interview Duitsland, p.4-5). Echter, aangezien uw Duitse interview meermaals focuste op de situatie van uw vader binnen en buiten Eritrea en u daarbij meermaals heeft verklaard dat hij in de gevangenis zat, kan niet zomaar aangenomen worden dat uw verklaringen tijdens het Duitse interview inhoudelijk geen enkele waarde zouden hebben. Bovendien hebt u aan het einde van het Duitse interview bevestigd dat u niets toe te voegen had en dat er wat u betreft geen communicatieproblemen waren. Ook zouden uw verklaringen van het Duitse interview samen met u overlopen zijn, waarop u wederom niets toe te voegen had (interview Duitsland, vraag 13, p.8). Dat u bij het CGVS plots niet meer wist of uw vader mogelijks gearresteerd is geweest in Eritrea of een periode in de gevangenis zou hebben doorgebracht, kan dan ook niet overtuigen.

Ten vierde legde u ongerijmde verklaringen af over uw kennis van de taal Tigrinya. Zo zei u tijdens uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS dat u een beetje Tigrinya had geleerd van een Eritrese vriend tijdens uw verblijf in Khartoum. Ook in het kamp hoorde u hier en daar Tigrinya en verstond u enkele liedjes. U verklaarde dat u wel enigszins Tigrinya verstond als mensen het tegen u spraken, maar dat u zelf niet kon reageren. Gevraagd of u soms Tigrinya met uw tante sprak, antwoordde u dat u van niet: "neen nooit, ik denk dat mijn tante de taal niet kent." (CGVS p.13) Nochtans had u bij uw Duitse interview verklaard dat uw tante u Tigrinya wilde leren maar dat ze dit van haar man niet mocht omdat deze niet wilde dat er in bijzijn van zijn kinderen Tigrinya gesproken werd (zie asielinterview Duitsland, vraag 4, p.3, toegevoegd aan uw administratief dossier). Geconfronteerd met deze opmerking zei u dat het over de taal Beduween ging, nl. dat u Beduween sprak met uw tante maar dat uw stiefvader niet wilde dat u deze taal sprak in het bijzijn van zijn kinderen (CGVS p.14). Nochtans had u in uw Duitse interview uitdrukkelijk verklaard dat dit over de taal Tigrinya ging en was er nergens sprake van het Beduween. Overigens doet het de wenkbrauwen fronsen dat uw tante, die de Eritrese nationaliteit had en van Eritrea afkomstig was, totaal geen kennis van het Tigrinya zou hebben (asielinterview Duitsland, vraag 4, p.3).

Ten vijfde dient erop gewezen dat u ook tal van tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw leefomstandigheden bij uw stiefvader in Soedan en de concrete aanleiding van uw vertrek van bij uw stieffamilie. Dit tast de aannemelijkheid van uw beweerde profiel als Eritrese stiefzoon in een Soedanese familie aan. Zo vertelde u in uw Duitse asielinterview dat uw situatie bij uw stiefvader moeilijk was, dat u geen geld verdiend hebt bij uw oom, en dat u er 24u op 24u moest werken zonder verloning. U vertelde dat als er ruzie was over uw verloning, dat uw oom u dan zei dat u maar moest terugkeren naar uw moeder. U zei dat u van uw oom niet naar school mocht gaan omdat hij geen geld aan u wilde besteden, hoewel uw oom relatief welstellend was (zie interview Duitsland, vraag 12, p.4 + vraag 13, p.5 + vraag 13, p.6). Ook bij DVZ legde u verklaringen van deze aard af. U vertelde namelijk bij DVZ dat het werk in Soedan u niet beviel maar dat u verplicht was om zo te werken omdat u bij hen inwoonde. U zei dat de kinderen van uw stiefvader dieven waren en de oogst stalen, maar dat uw stiefvader u hiervoor verantwoordelijk achtte. Hij zou het geld van uw loon afgenomen hebben en niet van zijn eigen kinderen (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Bij het CGVS gaf u echter een heel andere versie van de feiten. U vertelde dat u wel gewoon loon voor uw werk uitbetaald kreeg van uw oom, nl. 300 Soedanese pond per maand. Ook bleek uit uw verklaringen dat u zich wel in het werk kon vinden en dat u verantwoordelijkheden kreeg van uw oom. Zo mocht u toezicht houden op de arbeiders en had u een passie voor mechanica waardoor u de olie van de tractoren mocht vervangen. U vertelde dat u geen arbeiderswerk als landbouwer moest doen en dat uw oom u behandelde als zijn zoon en dat u hem vertegenwoordigde. Voorts vertelde u dat, toen u uw oom ervan ingelicht had dat zijn eigen zoon het vee had gestolen, uw oom erg boos was maar u wél geloofde. Zijn eigen zoon was al weggevlucht maar ook u verliet de familie omdat de moeder van deze zoon het u moeilijk maakte binnen het gezin. U zei dat uw oom nooit uw loon heeft ingehouden maar dat hij wel de laatste twee maanden voor uw vertrek loon aan u verschuldigd was omdat dit de maand van de oogst was. U kon bij uw vertrek dit loon van twee maanden gaan ophalen bij de slager, een vriend van uw oom. Nergens uit uw relaas blijkt dat uw oom dit loon van u onthield om u te bestraffen (CGVS p.9-12). Geconfronteerd met uw versie van het relaas dat u in Duitsland verteld had ontkende u dat u dit ooit verteld had en benadrukte u dat uw oom u wel altijd goed behandeld had maar zijn eigen vrouw en kinderen niet (CGVS p.12). Louter vasthouden aan uw meest recente versie van de feiten kan echter de vastgestelde tegenstrijdigheden niet verschonen. Bovendien zijn uw verklaringen bij het CGVS niet alleen tegenstrijdig met uw Duitse interview, maar ook met uw relaas bij DVZ. U geeft bijgevolg geen zicht op

uw werkelijke leefomstandigheden in Soedan waardoor u evenmin aannemelijk maakt dat u als Eritrees vluchteling in een Soedanese stieffamilie verbleef.

Tenslotte is het merkwaardig dat u geen idee bleek te hebben van de oorlogssituatie in de regio Gergef in Eritrea in 2000. Uit COI blijkt dat de veiligheidssituatie in West-Eritrea en Gergef toen erg slecht was en dat er gevochten werd tussen Ethiopische en Eritrese soldaten, waarbij Eritrese troepen verdreven werden naar de Soedanese grens. Volgens UNHCR verplaatsten duizenden vluchtelingen zich van Gergef naar kamp Shegerab in Soedan, de route die ook u met uw tante afgelegd zou hebben (zie artikel The New Humanitarian, "Fleeing Eritreans using border as a "hovering zone", d.d. 15 juni 2000, toegevoegd aan uw administratief dossier). In 2000 bevond u zich volgens uw verklaringen bij het CGVS nog in Eritrea, en volgens uw verklaringen bij DVZ en in uw Duitse asielinterview was dit de periode waarin u naar Soedan vertrokken zou zijn. Gevraagd naar de concrete reden van uw vertrek uit Eritrea zei u enkel dat uw moeder ziek was en dat uw vader verwickeld was in een conflict omdat hij kamelen smokkelde en dat hij u in veiligheid wilde brengen. U verwees helemaal niet naar de veiligheidssituatie in Gergef in de periode van uw vertrek en u kon zich hierover ook niets herinneren. Ook uw familie zou u hierover niets verteld hebben en u had er niet naar gevraagd (CGVS p.6-7). De vaststelling dat u volstrekt geen kennis blijkt te hebben over uw persoonlijke leefomstandigheden in Eritrea en mogelijks ook een aanleiding voor uw vlucht uit het land, komt bevreemdend over. Temeer wanneer men in aanmerking neemt dat u wél andere kennis hebt over Eritrea, feiten die eerder makkelijk in te studeren zijn. Zo kende u martelaarsdag, wist u wanneer Eritrea onafhankelijk werd, vermeldde u het volksreferendum, wist u wanneer de militaire dienstplicht aanvangt, kende u Sawa, noemde u de naam van de Eritrese president en twee bekende Eritrese vrijheidsstrijders (CGVS p.19-20). Deze algemeen beschikbare -en tevens instudeerbare- kennis staat in contrast met de hiaat aan kennis over feiten die wél aanleunen bij uw directe leefomstandigheden in Eritrea en het achterlaten van uw familie aldaar. Hoewel rekening gehouden moet worden met de jonge leeftijd waarop u Eritrea verlaten zou hebben en het herinneringsvermogen dat daaraan verbonden is - vier, vijf of negen jaar, de tegenstrijdigheden binnen uw verklaringen hierover daargelaten (zie supra)- kan uw totale gebrek aan kennis over de oorlogssituatie in Gergef niet overtuigen. Uw verklaring dat u hierover nooit gehoord noch geïnformeerd zou hebben wijst op een dermate gebrek aan kennis en interesse in uw eigen situatie en die van uw achtergebleven familie in Eritrea, dat aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht.

Op basis van het geheel van deze vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw beweerde Eritrese herkomst en nationaliteit, noch aan uw leven als Eritrees vluchteling in Soedan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde Eritrese nationaliteit kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit en verblijfssituatie in Soedan, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over onder welke omstandigheden, en om welke redenen u werkelijk Soedan verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit en werkelijke verblijfssituatie in Soedan, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, geboorteregion en plaatsen van eerder verblijf (CGVS p.2). Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS geen correct zicht biedt op uw werkelijke leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS p.2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over wie u bent en wat uw nationaliteit is. U kan dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker kan de verwerende partij niet volgen waar zij in de bestreden beslissing stelt dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat hij nood zou hebben aan bescherming in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), noch aan subsidiaire bescherming. Vervolgens geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht en stelt hij dat, in de mate dat er zich contradicties en omissies in zijn verhaal voordoen, zij zeker niet van die aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te besluiten. Hij verwijst ook naar rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State in dit verband.

Luidens het verzoekschrift stelt de verwerende partij geen geloof te hechten aan verzoekers vrees en problemen en haalt zij in dit verband vermeende tegenstellingen aan tussen zijn verklaringen voor de Duitse en Belgische asielinstanties. Verzoeker repliceert hierop in het verzoekschrift dat hij niet ontkent dat hij voor de Duitse asielinstanties andere verklaringen heeft afgelegd. Hij verduidelijkt dat hij op dat moment, toen hij in 2017 in Duitsland aankwam, een bijzonder zware reis achter de rug had, dat hij in Duitsland de regels niet kende en geen advies had ingewonnen toen hij naar het gehoor in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming ging en dat hij enkel advies had gekregen van enkele landgenoten die hij in Duitsland had leren kennen om bepaalde zaken te verzwijgen of andere te vertellen omdat hij anders terug gestuurd zou worden naar Eritrea. Hij besluit dat hij niet beter wist en geluisterd heeft naar dat advies.

Voorts benadrukt verzoeker dat hij in België de volledige waarheid heeft verteld en hoopte op enig begrip van de Belgische asielinstanties. Hij meent dat de verwerende partij zich echter enkel en alleen gefocust heeft op de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, zonder het dossier op een eerlijke en objectieve manier te bekijken. Volgens verzoeker was hij nochtans erg gedetailleerd en heeft hij naar best vermogen verteld over zijn identiteit, zijn verblijfplaatsen, zijn problemen en vrees in geval van terugkeer naar Eritrea. Hij citeert in dit verband enkele passages uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Verwijzend naar de verklaringen die hij aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) over de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst in Eritrea, merkt verzoeker op dat hij bijzonder jong was toen hij vertrok uit Eritrea, waardoor het niet hoeft te verbazen dat hij er niet veel over kan vertellen. Verder betoogt hij nog dat hij wel alles heeft verteld wat hij wist over Eritrea. Ook in dit verband citeert verzoeker bepaalde passages uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Andermaal verwijzend naar zijn verklaringen hieromtrent tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, beklemtoont verzoeker dat hij uitgebreid kon vertellen over het gegeven dat hij een deel van zijn leven in een vluchtelingenkamp in Soedan heeft doorgebracht en over zijn leven in Khartoem. Verzoeker concludeert dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik een grondig onderzoek heeft gevoerd naar zijn relaas, noch naar zijn vrees bij terugkeer naar Eritrea. Hij voegt hieraan toe dat de verwerende partij zich louter heeft gefocust op zijn relaas in Duitsland en dat zij alle verklaringen die verzoeker aflegde in België naast zich neerlegde.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stavingstukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Op 14 juni 2023 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met daarbij gevoegd een vluchtelingenkaart met vertaling.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker, die beweert van Eritrese nationaliteit te zijn, werd als kind door zijn ouders weggestuurd uit Eritrea, richting Soedan, omdat zijn moeder ziek was, omdat zijn vader persoonlijke problemen kende in Eritrea en om te vermijden dat hij later militaire dienst zou moeten lopen. Hij vreest bij terugkeer naar Eritrea de militaire dienstplicht.

Blijkens de bestreden beslissing is verzoeker er niet in geslaagd om zijn vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, daar er – omwille van verschillende redenen – geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde oorspronkelijke herkomst uit Eritrea en Eritrese nationaliteit, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Vooreerst (i) legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af voor de Duitse en Belgische asielinstanties over het al dan niet nog in leven zijn van de tante die hem had meegenomen naar Soedan. Voorts (ii) werden tegenstrijdigheden vastgesteld binnen de verklaringen die hij aflegde voor de Duitse en Belgische asielinstanties over de periode van zijn vertrek uit Eritrea. Ook (iii) legt verzoeker in Duitsland en België tegenstrijdige verklaringen af over de aard van de problemen die zijn vader in Eritrea zou hebben gekend. Verder (iv) legt hij ook ongerijmde verklaringen af in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland en België over zijn kennis van de taal Tigrinya. Daarnaast (v) legt verzoeker ook tal van tegenstrijdige verklaringen af in Duitsland en België over zijn leefomstandigheden bij zijn stiefvader in Soedan en de concrete aanleiding van zijn vertrek van bij zijn stieffamilie. Tot slot (vi) is het

merkwaardig dat verzoeker geen idee bleek te hebben van de oorlogssituatie in de regio Gergef in Eritrea, zijn regio van herkomst aldaar, in 2000.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen aannemelijke elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.3. De Raad merkt eerst en vooral op dat het tot zijn bevoegdheid hoort om, op basis van de door verzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers, het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of, indien staatloos, van herkomst. Hierbij berust de bewijslast bij verzoeker en is het zijn verantwoordelijkheid om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie.

2.3.5.4. In navolging van de verwerende partij, stelt de Raad vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde oorspronkelijke herkomst uit Eritrea en Eritrese nationaliteit, gelet op de volgende bevindingen.

2.3.5.4.1. Vooreerst oordeelt de Raad dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht stelt dat er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde Eritrese nationaliteit doordat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde voor de Duitse en Belgische asielinstanties aangaande het al dan niet nog in leven zijn van zijn tante die hem had meegenomen naar Soedan, de periode van zijn vertrek uit Eritrea, de aard van de problemen van zijn vader in Eritrea, zijn kennis van de taal Tigrinya en zijn leefomstandigheden bij zijn stiefvader in Soedan en de concrete aanleiding van zijn vertrek bij zijn stieffamilie.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om afbreuk te doen aan deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier.

Hij tracht in het verzoekschrift vooreerst de verklaringen die hij aflegde in Duitsland ten onrechte af te doen als leugens en de verantwoordelijkheid hiervoor bij derden te leggen. Het spreekt voor zich dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de verklaringen die hij aflegde in Duitsland. Van een verzoeker om internationale bescherming, die een dringende nood aan internationale bescherming stelt te hebben, mag immers worden verwacht dat hij wanneer hij in Europa om bescherming vraagt reeds van bij de aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure internationale bescherming. Verzoeker kan de verantwoordelijkheid voor zijn eigen verklaringen niet afschuiven op derden. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Dat verzoeker op het ogenblik dat hij in Duitsland aankwam een bijzonder zware reis achter de rug had, dat hij de regels er niet kende en geen advies had ingewonnen toen hij naar zijn gehoor ging, kan aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Voorts betoogt verzoeker in dit verband dat de verwerende partij in de bestreden beslissing louter gefocust heeft op zijn relaas in Duitsland en dat zij al zijn in België afgelegde verklaringen naast zich neerlegt. De Raad stelt in dit verband dat het niet verboden is dat, in het kader van een verzoek om internationale

bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van het verzoek om internationale bescherming in een EU-land bekend waren, noch is het verboden om de verklaringen, afgelegd in het kader van beide procedures, te vergelijken. Dergelijke informatie betreft immers “specifieke informatie” conform artikel 48/6, § 4, c), van de Vreemdelingenwet. Voorts dient opgemerkt te worden dat verzoeker op 8 maart 2021 een verklaring betreffende vragen om inlichtingen ondertekend heeft waarin hij verklaart de Belgische autoriteiten toelating te geven om inlichtingen in te winnen in andere landen en vooral na te gaan of hij al dan niet aldaar reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende en om, indien zulks het geval is, zijn originele identiteits- en reisdocumenten en originele aktes van burgerlijke stand alsmede de inhoud van documenten, verhoorverslagen en eventuele beslissing(en) van zijn aanvraag te laten overmaken. De commissaris-generaal nam aldus terecht de verklaringen die verzoeker in Duitsland aflegde in overweging. Door deze te vergelijken met de verklaringen die verzoeker aflegde in België, hield de commissaris-generaal bijgevolg dan ook wel degelijk rekening met verzoekers verklaringen, zoals afgelegd in België. Bovendien kan in dit verband worden vastgesteld dat de verwerende partij haar beslissing niet louter baseerde op tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen in Duitsland en België, maar ook op de (onder punt 2.3.5.4.2. van het onderhavig arrest weergegeven) vaststelling dat uit zijn verklaringen die hij voor de Belgische asielinstanties aflegde blijkt dat hij geen kennis heeft van de oorlogssituatie in de regio Gergef in Eritrea in 2000.

Waar verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat hij in België de volledige waarheid heeft verteld, wijst de Raad hem er evenwel op dat hij niet zonder meer kan verwijzen naar één versie van zijn verklaringen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

Waar verzoeker in het verzoekschrift tot slot nog meent dat zijn verzoek niet op een eerlijke en objectieve manier werd onderzocht, dient opgemerkt te worden dat hij geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Met bovenstaand betoog slaagt verzoeker er geenszins in de meerdere tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen voor de Duitse en Belgische asielinstanties te verklaren, laat staan weerleggen. De tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op essentiële elementen uit verzoekers relaas, blijven bij gebrek aan dienstig verweer dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.5.4.2. De Raad beaamt verder de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker geen idee bleek te hebben van de oorlogssituatie in de regio Gergef in Eritrea, zijn beweerde regio van herkomst aldaar, in 2000. De bestreden beslissing overweegt in dit verband op goede gronden als volgt:

“Tenslotte is het merkwaardig dat u geen idee bleek te hebben van de oorlogssituatie in de regio Gergef in Eritrea in 2000. Uit COI blijkt dat de veiligheidssituatie in West-Eritrea en Gergef toen erg slecht was en dat er gevochten werd tussen Ethiopische en Eritrese soldaten, waarbij Eritrese troepen verdreven werden naar de Soedanese grens. Volgens UNHCR verplaatsten duizenden vluchtelingen zich van Gergef naar kamp Shegerab in Soedan, de route die ook u met uw tante afgelegd zou hebben (zie artikel The New Humanitarian, “Fleeing Eritreans using border as a “hovering zone”, d.d. 15 juni 2000, toegevoegd aan uw administratief dossier). In 2000 bevond u zich volgens uw verklaringen bij het CGVS nog in Eritrea, en volgens uw verklaringen bij DVZ en in uw Duitse asielinterview was dit de periode waarin u naar Soedan vertrokken zou zijn. Gevraagd naar de concrete reden van uw vertrek uit Eritrea zei u enkel dat uw moeder ziek was en dat uw vader verwickeld was in een conflict omdat hij kamelen smokkelde en dat hij u in veiligheid wilde brengen. U verwees helemaal niet naar de veiligheidssituatie in Gergef in de periode van uw vertrek en u kon zich hierover ook niets herinneren. Ook uw familie zou u hierover niets verteld hebben en u had er niet naar gevraagd (CGVS p.6-7). De vaststelling dat u volstrekt geen kennis blijkt te hebben over uw persoonlijke leefomstandigheden in Eritrea en mogelijks ook een aanleiding voor uw vlucht uit het land, komt bevreemdend over. Temeer wanneer men in aanmerking neemt dat u wél andere kennis hebt over Eritrea, feiten die eerder makkelijk in te studeren zijn. Zo kende u martelaarsdag, wist u wanneer Eritrea onafhankelijk werd, vermeldde u het volksreferendum, wist u wanneer de militaire dienstplicht aanvangt, kende u Sawa, noemde u de naam van de Eritrese president en twee bekende

Eritrese vrijheidsstrijders (CGVS p.19-20). Deze algemeen beschikbare -en tevens instudeerbare- kennis staat in contrast met de hiaat aan kennis over feiten die wél aanleunen bij uw directe leefomstandigheden in Eritrea en het achterlaten van uw familie aldaar. Hoewel rekening gehouden moet worden met de jonge leeftijd waarop u Eritrea verlaten zou hebben en het herinneringsvermogen dat daaraan verbonden is - vier, vijf of negen jaar, de tegenstrijdigheden binnen uw verklaringen hierover daargelaten (zie supra)- kan uw totale gebrek aan kennis over de oorlogssituatie in Gergef niet overtuigen. Uw verklaring dat u hierover nooit gehoord noch geïnformeerd zou hebben wijst op een dermate gebrek aan kennis en interesse in uw eigen situatie en die van uw achtergebleven familie in Eritrea, dat aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker betoogt in dit verband dat hij bijzonder jong was op het moment dat hij vertrok uit Eritrea, waardoor het aldus niet hoeft te verbazen dat hij hier niet veel over kon vertellen. Voorts benadrukt hij dat hij wel degelijk alles vertelde wat hij nog wist over Eritrea. Hij verwijst in dit verband naar passages uit zijn persoonlijk onderhoud.

De Raad benadrukt dat uit algemene landeninformatie (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 2) blijkt dat de veiligheidssituatie in de regio Gergef, verzoekers beweerde regio van herkomst in Eritrea, erg slecht was in 2000. Volgens zijn verklaringen voor de Belgische asielinstanties was verzoeker op dat moment nog in Eritrea, terwijl dit volgens zijn verklaringen voor de Duitse asielinstanties de periode was waarin hij naar Soedan vertrokken zou zijn. Wat er ook van zij, in beide gevallen kan verwacht worden dat verzoeker enig idee zou hebben over deze situatie, die mogelijks mede de aanleiding was voor zijn vertrek en in ieder geval een grote impact moet hebben gehad op zijn familie die achterbleef in Eritrea. De commissaris-generaal merkt evenwel terecht op dat verzoeker, gevraagd naar de redenen van zijn vertrek, geen melding maakte van de algemene veiligheidssituatie in de regio Gergef in die periode, terwijl dit mogelijks ook een aanleiding was voor zijn vertrek. Ook wanneer de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk vragen stelde over de veiligheidssituatie tijdens deze periode, kon hij hier niets over vertellen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Ondanks verzoekers erg jonge leeftijd op het moment dat hij Eritrea verliet, kan verwacht worden dat hij toch zeker enigszins op de hoogte zou zijn van de oorlogssituatie in Gergef in 2000, zij het op basis van zijn eigen (beperkte en kinderlijke ervaringen) of minstens op basis van wat zijn familie in Soedan hem hierover toen of naderhand zou verteld hebben. Dat hij hierover niets zou gevraagd hebben (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7), wijst wel degelijk op een dermate gebrek aan interesse in zijn eigen situatie en de situatie van zijn familie in Eritrea, dat aan deze verklaring geen geloof kan worden gehecht. Waar verzoeker nog wijst op het feit dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud wel andere kennis etaleerde over Eritrea, stelt de Raad dat de commissaris-generaal terecht oordeelde dat deze algemeen beschikbare – en tevens instudeerbare – kennis in sterk contrast staat met zijn opmerkelijk gebrek aan kennis over de veiligheidssituatie in 2000 in zijn beweerde regio van herkomst in Eritrea, wat betrekking heeft op zijn beweerde directe leefomstandigheden in Eritrea en mogelijks op het achterlaten van zijn familie aldaar. Dit contrast draagt juist bij aan de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde Eritrese nationaliteit en herkomst. Ten overvloede wijst de Raad erop dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). *In casu* doet het gegeven dat verzoeker op bepaalde punten kennis etaleerde over Eritrea, nog los van het al dan niet ingestudeerd karakter hiervan, geen enkele afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt dat aan de door verzoeker voorgehouden herkomst uit Eritrea geen geloof kan worden gehecht.

2.3.5.4.3. Voor het overige komt verzoeker in het verzoekschrift niet verder dan het herhalen van de verklaringen die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aflegde aangaande zijn identiteit, zijn verblijfplaatsen, zijn problemen, zijn vrees in geval van terugkeer naar Eritrea, zijn leven toen hij in een vluchtelingenkamp in Soedan woonde en zijn leven in Khartoem. Door het louter herhalen en volharden in de eerder afgelegde verklaringen op bepaalde punten slaagt verzoeker er geenszins in de draagkrachtige en pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.5.5. Uit de bestreden beslissing blijkt terecht dat werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde Eritrese herkomst en nationaliteit, noch aan zijn leven als Eritrese vluchteling in Soedan en dat hij terdege heeft verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht. Blijkens de gedane vaststellingen verzwijgt verzoeker bewust de ware toedracht aangaande zijn werkelijke nationaliteit en verblijfplaatsen, dat de kern van zijn asielrelaas raakt. Wanneer een verzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit en verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert hij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale

bescherming. De Raad wijst er immers nogmaals op dat de instanties, belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming, in de eerste plaats dienen na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit en de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land waaruit hij voorhoudt te zijn, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

2.3.5.6. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens de administratieve procedure geen enkel document bijbracht, laat staan een document dat zijn beweerde nationaliteit, herkomst en plaatsen van verblijf vermag te staven.

Bij zijn aanvullende nota van 14 juni 2023 voegt verzoeker een Soedanese vluchtelingenkaart, waarmee hij wenst aan te tonen dat hij een groot deel van zijn leven in Soedan heeft doorgebracht als Eritrese vluchteling.

De Raad oordeelt echter dat aan dit stuk geen bewijswaarde kan worden toegekend. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat dit slechts een kopie betreft, die door knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren is, die door eender wie kan zijn opgesteld en waarvan de authenticiteit en herkomst aldus niet kan worden nagegaan. Een dergelijke fotokopie kan niet als alleenstaand gezien worden binnen een aanvraag, maar maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat aan een dergelijke fotokopie wordt gegeven, dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel, waaruit genoegzaam naar voren komt dat aan de beweerde Eritrese nationaliteit en herkomst van verzoeker geen geloof kan worden gehecht.

De Raad merkt verder op dat in dit document vermeld staat dat verzoeker geboren is in 1997, terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat hij geboren is op 29 april 1996 (administratief dossier, bijlage 26). Voorts valt in dit document te lezen dat dit zou uitgegeven zijn op 13 september 2014 en geldig zou zijn geweest tot 12 september 2015 en dat hij gedurende die periode woonde en werkte in het vluchtelingenkamp Shegerab. Uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal blijkt dat hij echter reeds naar Khartoem vertrok in 2012, 2013 of 2014 (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 10, 18). Zelfs in zoverre verzoeker pas in 2014 richting Khartoem zou vertrokken zijn, dan nog stemt de informatie die te lezen is in de vluchtelingenkaart niet overeen met zijn verklaringen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat hij in Soedan werkte in het kamp Um Gargour, op de landbouwvelden van zijn oom die aldaar gelegen waren en dat hij meestal op de boerderij in Um Gargour en niet in het kamp in Shegerab verbleef (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6, 8-9), terwijl in de neergelegde vluchtelingenkaart, zo weze herhaald, staat dat verzoeker gedurende die periode woonde en werkte in het vluchtelingenkamp Shegerab.

Tot slot stelt de Raad nog vast dat verzoeker niet kan verklaren waarom hij dit document, dat dateert van 2014/2015, niet reeds eerder overmaakte, zij het tijdens de administratieve procedure of bij het verzoekschrift. Hiernaar gevraagd ter terechtzitting, verklaart verzoeker dat hij dit document nog niet had tijdens zijn persoonlijk onderhoud, daar zijn tante in Soedan dit nog had. Zij zou dit pas later naar hem hebben opgestuurd toen ze dacht dat het misschien wel relevant kon zijn in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde voor de Duitse en Belgische asielinstanties over het al dan niet in leven zijn van zijn tante in Soedan, kan hij hiermee geenszins afdoende verklaren waarom hij dit document niet eerder heeft overgemaakt.

Gelet op al het voorgaande is het betreffende document niet van die aard dat het de voormelde overwegingen, op basis waarvan terecht geconcludeerd wordt dat verzoekers Eritrese nationaliteit en herkomst niet geloofwaardig is, in een ander daglicht kan plaatsen.

2.3.5.7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

2.3.5.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoeker de door hem beweerde Eritrese nationaliteit niet aantoonst, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgelaten, maar niet aangetoonde nationaliteit niet volstaan. Het is in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure zijn ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren of hij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Verzoeker kan bijgevolg geenszins worden bijgetreden waar hij *in fine* van zijn verzoekschrift oppert dat de commissaris-generaal zeer snel en zeer onzorgvuldig tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS